

Sygn. akt VI Ka 538/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SSO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 r.

sprawy **R. K. (1)** ur. (...) w Z.

s. J., H. z domu K.

obwinionego z art. 86 § 1 kw i inne

z powodu apelacji, wniesionych przez obwinionego i obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 27 sierpnia 2015 r. sygn. akt II W 1481/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego R. K. (1),

II. zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. kwotę 516, 60 zł w tym 96, 60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony obwinionego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt VI Ka 538/15

UZASADNIENIE

R. K. (1) został oskarżony o to, że:

obwinionego o to, że:

I. w dniu 24 czerwca 2014 roku około godziny 17:30 w Z. na ulicy (...) kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie korzystał z pasów bezpieczeństwa podczas jazdy,

tj. o czyn z art. 97 kw

II. w dniu 24 czerwca 2014 roku około godziny 17:30 w Z. na ulicy (...) kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdem,

tj. o czyn z art. 94 § 1 kw

III. w dniu 24 czerwca 2014 roku około godziny 17:30 w Z. na ulicy (...) kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) w celu uniknięcia kontroli drogowej nie zastosował się do sygnału uprawnionych funkcjonariuszy policji nakazującego zatrzymanie pojazdu,

tj . o czyn z art. 92 § 2 kw

IV. w dniu 24 czerwca 2014 roku około godziny 17:38 w Z. na ulicy (...) kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku "zakaz wjazdu"

tj . o czyn z art. 92 § 1 kw

V. w dniu 24 czerwca 2014 roku około godzinach 17:30-18:30 na trasie Z. - J. - J. - H. - P. - N. - Z. kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) zmuszał innych użytkowników drogi do gwałtownego hamowania i ucieczki z drogi celem uniknięcia zderzenia czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierujących oraz przewożonej w pojeździe, którym się poruszał, E. A. oraz dziecka,

tj . o czyn z art. 86 § 1 kw

VI. w dniu 04 października 2014 roku około godziny 17:10 w Z. na ulicy (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w celu uniknięcia kontroli nie zastosował się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych nadawanych przez osoby uprawnione do kontroli ruchu drogowego nakazujące zatrzymanie pojazdu,

tj . o czyn z art. 92 § 2 kw

VII. w dniu 04 października 2014 roku w Z. na ulicy (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie dostosował się do obowiązku ruchu prawostronnego jadąc lewym pasem jezdni,

tj . o czyn z art. 97 kw

VIII. w miejscu i czasie jw. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-21 "powierzchnia wyłączona",

tj . o czyn z art. 97 kw

IX. w dniu 04 października 2014 roku w Z. na ulicy (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) naruszył zakaz wyprzedzania innych pojazdów na przejściu dla pieszych,

tj . o czyn z art. 97 kw

X. w tym samym miejscu i czasie jw. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-4 "linia podwójna ciągła",

tj . o czyn z art. 92 § 1 kw

XI. w dniu 04 października 2014 roku w Z. na ulicy (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) naruszył zakaz wyprzedzania innych pojazdów na przejściu dla pieszych,

tj . o czyn z art. 97 kw

XII. w tym samym miejscu i czasie jw. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-4 "linia podwójna ciągła",

tj . o czyn z art. 92 § 1 kw

XIII. w dniu 04 października 2014 roku na drodze (...) na trasie relacji Z. - K. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-4 "linia podwójna ciągła",

tj . o czyn z art. 92 § 1 kw

XIV. w dniu 04 października 2014 roku o godzinie 17:31 na drodze (...) na trasie relacji Z. - R. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie dostosował się do obowiązku ruchu prawostronnego jadąc lewym pasem jezdni,

tj . o czyn z art. 97 kw

XV. w miejscu i czasie jw. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie dostosował się do znaku drogowego poziomego P-4 "podwójna linia ciągła",

tj . o czyn z art. 92 § 1 kw

XVI. w miejscu i czasie jw. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zjeżdżając z ronda nie zasygnalizował wykonywanego manewru zjazdu w prawo,

tj . o czyn z art. 97 kw

XVII. w dniu 04 października 2014 roku około godziny 17:31 na drodze publicznej S-128 przed miejscowością R. nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-4 "podwójna linia ciągła",

tj . o czyn z art. 92 § 1 kw

XVIII. w miejscu i czasie jw. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie dostosował się do obowiązku ruchu prawostronnego jadąc lewym pasem jezdni,

tj . o czyn z art. 97 kw

XIX. w miejscu i czasie jw. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-3 " linia pojedyncza ciągła",

tj . o czyn z art. 92 § 1 kw

XX. w miejscu i czasie jw. kierował samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie posiadając uprawnień do kierowania,

tj . o czyn z art. 94§ 1 kw

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2015r. sygn.. akt IIW 1481/14:

1. uznał obwinionego **R. K. (1)** za winnego czynów opisanych w części wstępnej wyroku: w pkt. I, tj. wykroczenia z art. 97 kw, w pkt. II, tj. wykroczenia z art. 94 § 1 kw, w pkt. III, tj. wykroczenia z art. 92 § 2 kw, w pkt. IV tj. jest wykroczenia z art. 92 § 1 kw, w pkt. V tj. jest wykroczenia z art. 86 § 1 kw, w pkt. VI tj. wykroczenia z art. 92 § 2 kw, w pkt VII tj. wykroczenia z art. 97 kw, w pkt. VIII przyjmując iż stanowi on wykroczenie z art. 92 § 1 kw, w pkt. IX tj. jest wykroczenia z art. 97 kw, w pkt. X, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw, w pkt. XI, tj. wykroczenia z art. 97 kw, w pkt. XII tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw, w pkt. XIII tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw, w pkt. XIV tj. wykroczenia z art. 97 kw, w pkt. XV tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw, w pkt. XVI tj. wykroczenia z art. 97 kw, w pkt. XVII tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw, w pkt. XVIII tj. wykroczenia z art. 97 kw, w pkt XIX tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw i w pkt. XX tj. z art. 94 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 2 kw zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu,

2. na podstawie art. 92 § 3 kw orzekł wobec obwinionego **R. K. (1)** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat,

3. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt 2 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. kwotę 252 (dwieście pięćdziesiąt dwa) zł tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oraz kwotę 57,96 zł (pięćdziesiąt siedem złotych i dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem podatku VAT,

4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. i art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił obwinionego **R. K. (1)** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym odstąpił od wymierzenia mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożyli obrońca obwinionego R. K. i sam obwiniony.

Obrońca obwinionego zarzuciła:

1.obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a to art. 170 § 1 pkt.5 k.p.k. w zw. z art. 38 § 2 k.p.s.w. poprzez oddalenie wniosku dowodowego złożonego przez obwinionego na rozprawie w dniu 27.08.2015 r. o przesłuchanie w charakterze świadków M. C., P. G. i H. K.;

2.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia a mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu iż to obwiniony kierował w dniu 24.06.2014 r. pojazdem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) naruszając przy tym wielokrotnie przepisy art.86, 92 § 1 i 2 k.w. i 97 k.w. podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala w sposób nie budzący wątpliwości przyjąć, że obwiniony poruszał się powyższymi pojazdami.

Obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R. K. (1) od popełnienia wszystkich przypisanych mu wykroczeń wskazanych w pkt. 1 części wstępnej wyroku.

Apelację złożył także osobiście obwiniony R. K. (1) nie formułując w środku odwoławczym zarzutów, z treści apelacji wynika jednak że nie zgadza się on z ustaleniami faktycznymi prowadzącymi do przyjęcia sprawstwa i winy odnośnie przypisanych mu wykroczeń, nie prowadził bowiem samochodu V. (...) w czasie zdarzeń z 24.06. i 4.10.2014 r. Obwiniony twierdził także że postawiono mu „kilka razy te same zarzuty” wskazując m.in. na zarzut XIII i XV. Ponadto obwiniony – analogicznie jak obrońca – zarzucił nieprzesłuchanie przez Sąd I instancji wnioskowanych przez niego świadków i wniósł o uniewinnienie względnie o „cofniecie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.

Obwiniony R. K. (1) zaprzeczał aby był kierowcą V. (...) którego ścigali policjanci w dniach 24.06. i 4.10.2014 r. Jego wyjaśnienia są jednak ewidentnie sprzeczne z szeregiem innych dowodów przeprowadzonych w sprawie, przy czym dotyczy to zarówno osobowych źródeł dowodowych jak i dowodów z dokumentów.

W odniesieniu do zdarzeń z 24 czerwca 2014 r. Sąd I instancji wskazał iż sprawstwo obwinionego potwierdzone zostało w szczególności zeznaniami świadków – policjantów A. Z. , M. B. , D. T., K. C. i zeznaniami świadka E. A.. Zeznania tych świadków w istocie jednoznacznie wskazują na sprawstwo obwinionego. Świadkowie A. Z. i M. B. ścigający czerwonego V. (...) którego kierowca naruszył szereg przepisów prawa o ruchu drogowym konsekwentnie i jednoznacznie zeznawali że w kierowcy tym rozpoznali R. K. (1) (znanego im także pod wcześniejszym nazwiskiem P.) podając przy tym szereg okoliczności pozwalających na rozpoznanie twarzy obwinionego. (k. 5 – 6 , k.171, k.199). Policjanci ci znali obwinionego z wcześniejszych czynności służbowych , co tym bardziej pozwoliło na jego rozpoznanie. Co więcej, świadkowie ci rozpoznali również jadącą z obwinionym w tym samochodzie ówczesną konkubinę obwinionego E.

A. z dzieckiem. Okoliczności te potwierdzili policjanci z drugiego patrolu zmotoryzowanego usiłującemu zablokować drogę obwinionemu D. T. i K. C. (k.200 – 201). Co ponadto szczególnie istotne okoliczności wynikające z zeznań policjantów jednoznacznie potwierdziła świadek E. A. (k.201). Słusznie Sąd I instancji wskazał że wymienieni wyżej funkcjonariusze policji nie mieli jakiegokolwiek powodu aby nieprawdziwie pomawiać obwinionego, co odnosi się także do zeznań E. A.. Twierdzenia skarżących że E. A. , obecnie już była konkubina obwinionego ma do niego żal i z tego powodu go pomawia są gołosłowne i nieprzekonywujące.

Co się tyczy zdarzeń z 4 października 2014 r. z konsekwentnych , jednoznacznych zeznań dwóch świadków - policjantów A. T. i D. S. wynika, że także wówczas kierowcą czerwonego V. (...) był R. K. (1) , znany świadkom pod nazwiskiem P. (k.93 – 94 , k.171, k.95 – 96). Zwraca przy tym uwagę sposób zachowania się obwinionego zbieżny z tym jaki miał miejsce 24 czerwca: niebezpieczna ucieczka ulicami (...) po dostrzeżeniu radiowozu policyjnego, nie zważanie na zasady ruchu drogowego, wręcz lekceważące ich łamanie wreszcie ucieczka za granicę państwa – w tym wypadku do N. (...) – gdzie pościg polskiej policji nie mógł być kontynuowany. Także w tym wypadku nie ma podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań wyżej wymienionych świadków.

W obydwu wypadkach zachowanie obwinionego naruszającego szereg zasad prawa o ruchu drogowym znalazło potwierdzenie w nagraniach z kamery miejskiej i videorejestratora (k. 172, k.7, k. 97).

Tak więc zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych zawarte w obydwu apelacjach nie zasługiwały na uwzględnienie.

Materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości że obwiniony R. K. (1) w okresie objętym zarzutami dysponował samochodem V. (...) koloru czerwonego. Poza zeznaniami E. A. potwierdzają to niemieckie wydruki o wyrejestrowaniu pojazdu (k.24 – 25, k.28 – 31), nie kwestionował tego sam obwiniony dołączając nawet do apelacji odpis umowy kupna sprzedaży auta o niemieckich numerach rejestracyjnych (...) 991 (k.221). Linia obrony obwinionego – eksponowana w obydwu apelacjach – sprowadzała się do tego że samochód ten miał on nabyć po zdarzeniu w dniu 24.06.2014 r. i miał być on uszkodzony, niesprawny a naprawa nastąpiła jakoby dopiero w dniu 5.10.2014 r. Na tą okoliczność wnioskowali byli przez obrońcę świadkowie wymienieni w zarzucie apelacji, które to wnioski dowodowe słusznie jednak - zdaniem Sądu Okręgowego - oddalone zostały przez Sąd I instancji. W ocenie Sądu Okręgowego świadkowie nie są źródłami dowodowymi które w sposób kompetentny, miarodajny i stanowczy są w stanie stwierdzić stan techniczny pojazdu, w szczególności wykluczyć aby samochodem tym obwiniony mógł kierować w dniach zdarzenia. Twierdzenie jakoby obwiniony nabył samochód po zdarzeniu z 24.06.2014 r. także pozostaje niewiarygodne. Kserokopia domniemanej umowy kupna – sprzedaży dołączona do apelacji obwinionego nie została w żaden sposób potwierdzona innymi dowodami , wynika z niej jakoby obwiniony wszedł w posiadanie auta „24.06.2014 r. o godz. 20.10”, zaś z apelacji obrońcy wynika że świadkowie mieli zeznać że nabycie samochodu nastąpiło 25.06.2014 r. Już te sprzeczności powodują że linia obrony obwinionego jest niewiarygodna a zarzuty apelacji obraży art. 170 § 1 pkt.5 k.p.k. w zw. z art. 38 § 2 k.p.s.w. całkowicie nieuzasadnione.

W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji szczegółowo uzasadnił podstawę prawną skazania w odniesieniu do 20 przypisanych obwinionemu wykroczeń kwalifikowanych z art.86 § 1 kw., art. 92 § 1 kw., art. 92 § 2 kw., art. 97 kw., art. 94 § 1 kw. (str. 4- 6 uzasadnienia, k. 211 odwrót – 212 odwrót akt). Zarzuty te wbrew twierdzeniom skarżącego obwinionego nie są „kilka razy te same” lecz odnoszą się do różnych zachowań stanowiących naruszenie prawa o wykroczeniach. Wśród naruszonych przez obwinionego przepisów są takie które naruszył on kilkakrotnie czy nawet wielokrotnie, np. przekroczenie podwójnej linii ciągłej, w różnych jednak okolicznościach i różnym miejscu. Przykładowo czyny z pkt. XIII i XV części wstępnej wyroku na które powołuje się skarżący popełnione zostały: pierwszy z nich na trasie Z. - K. , drugi na trasie Z. –R. (opis z pkt. XV odwołuje się do pkt. XIV).

Wymierzona obwinionemu kara 30 dni aresztu nie jest rażąco surowa gdy zważy się na zakres działalności wykroczeniowej obwinionego obejmującej 20 wykroczeń stanowiących znaczne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Obwiniony był przy tym wcześniej karany za różnego rodzaju wykroczenia. Nie jest także rażąco surowy 3 – letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego R. K. (1).

Na podstawie art.29 ust.1 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. kwotę 516,60 zł. w tym 96,60 zł. podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej obrony obwinionego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.o.w. Sąd Okręgowy mając na uwadze sytuację materialną obwinionego zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.